

Witte nog ....

HET VERHAAL VAN TINUS VERHOEVEN.

Feb 18 2016 DOSL persoonlijk verhaal

Het verhaal van Tinus Verhoeven.

Dit is het verhaal van een voetbalzondag toen ik 23 jaar was. Op zondag 5 september 1954 gingen we voetballen in Valkenswaard.

Ik was op tijd op. Toen ik naar buiten keek zag ik dat het geen fijn voetbalweer was. We moeten al om 11 uur verzamelen bij café Pietje Baudoin. Ik heb mijn mooie zondagse broek aan en een wit hemd. Mijn voetbalspullen zitten in de

voetbaltas. Tenminste mijn voetbalschoenen en sokken en douchespullen. De voetbalbroeken en shirtjes brengt onze coach mee.

Het is een donkere en friske warme dag zonder zon. De lucht is zwaar bewolkt, er

waait een zwakke wind met krachtige windstoten. Het zal fris zijn om te beginnen.

Onze club heet DOSL. Vroeger was het gewoon DOS (Door Overwinning Sterk), maar omdat er b.v. ook een DOS in Utrecht was, moest de naam specifieker worden van de KNVB. We plakten er de L van Leende aan. In de volksmond heten we dan vaak Dos lomp. Maar goed, we vertrokken vanaf ons eigen voetbalveld hier in Leende. Het ligt dicht bij café Baudoin, in de Broekakkers. Dat voetbalveld was

Witte nog ....

waar nu de Beukenlaan en Lindelaan liggen. Dat was als het ware in de achtertuin van café Baudoin. Dina, opoe Baudoin was erg betrokken bij het voetbal. Zij was getrouwd met het oude Pietje Baudoin. Marietje Baudoin heette eigenlijk Marietje Jaspers. Harrie de Wit was een bakker in Valkenswaard en was o.a. de vader de bekende voetballer Jacques de Wit (De Valk, Eindhoven en Luik). Zijn gezin had een huishoudster die uit Leendse kwam: Marietje Jaspers. Waarschijnlijk is daar de

Witte nog ....

vonk tussen haar en Pietje Baudoin overgesprongen! Ze runden samen het café. Hier is DOSL opgericht in 1929. Ik heb me laten vertellen dat hier ook al het eerste begin van matchfixing plaats vond. Hoe dat ging? De thee werd door Dina naar de scheidsrechter gebracht. Onder het theekopje lag geld. Als het geld weg na het theedrinken weg was, was ze gerust, als het geld niet weg was, ging ze naar de voetballers en zei, 'jullie hebben de scheidsrechter tegen'. We vertrekken met de vrachtwagen van onze voorzitter Piet den Brouwer. Hij was een groot ambassadeur van de voetbalclub. Hij was niet alleen voorzitter maar ook logistiek manager. Hij gebruikt zijn vrachtwagen om ons naar de uit wedstrijden te brengen. Hij regelde ook andere vrachtwagen

Hier verzamelde de eerste spelers het eerste elftal van DOSL, onder voorzitterschap van H. van Hest, Assistent-Minister van de Binnenzake, voorzitter: de heer van de Looijen, voorzitter: Piet Baudoin, voorzitter: H. van Hest, voorzitter: G. van Hest, voorzitter: J. van Hest.

zoals die van Verhees of Toontje van Lieshout, om de elftallen naar de plek van bestemming te brengen, maar ook om supporters te vervoeren. Hij wist veel van voetbalclubs in Valkenswaard. Als spelers bij Valkenswaard ruzie hadden met

Witte nog ....

het bestuur, zei Piet: Kom toch bij ons in Leende voetballen. Dat is altijd gezellig en er is nooit gezeur zoals als bij jullie. Deze Piet den Brauwer exploiteerde een drankgroothandel in het Brouwershuis en leverde zijn Bavaria bieren aan veel cafés in de omtrek. Hij maakte ook deel uit van de elftalcommissie. Voor hem was het belangrijk dat de spelers na de wedstrijd nog een pilsje gingen drinken. Hij kwam als drankleverancier overal bij alle voetbalclubs. En in onze omgeving werd in de kantines vaak Bavaria bier geschonken. Piet den Brauwer brengt ons dus vandaag zelf naar Valkenswaard. We gaan eerst naar de 'kleedkamers' (een houten hokje) om te gaan omkleden. We hangen onze zondagse kleren netjes op de haakjes en doen de voetbalkleren aan die we via onze coach Henny van Weert, aangereikt krijgen. Henny verzamelt ook onze horloges en portemonnees . (telefoons zijn er in die tijd nog niet) en iemand van de invallers neemt die in de tas mee naar de dug-out. Het is fris en winderig op het voetbalveld. We willen aan de gang. De invallers op de bank in de dug-out hebben trainingspakken aan van de club. Als iedereen omgekleed is verzamelen we op het veld om eerst een paar rondjes rond het voetbalveld te lopen om onze spieren op te warmen.

Voetballen doe je met elf tegen elf, plus hebben beide partijen enkele reserves, invallers cq wisselers op de bank alias de 'dug-out'. Dat een voetbalclub in een bepaalde plaats gevestigd is, betekent niet alle spelers uit die plaats afkomstig zijn. Dat was vroeger zo en is tegenwoordig niet anders. Pas hoorde ik een namen waarvan ik nog niet

Witte nog ....

eerder had gehoord: Sjefke Hoedongs of Hoedonks en Marinus Schijven. Ik liet me later door Henny van Weert uitleggen dat beiden uit Valkenswaard kwamen en eerst bij De Valk speelden. Die vereniging kwam uit in de neutrale voetbalbond, de NVB. Daarnaast bestond nog de IVCB (van 1932-1940), een voetbalbond op christelijke grondslag. Het was nog de tijd van de verzuiling. Als rkvv DOS, een club met een katholieke achtergrond en met de kapelaan als

Witte nog ....

geestelijk adviseur als raadgevend bestuurslid, had DOS – net als de meeste katholieke clubs in het zuiden van ons land geen andere keuze dan zich bij de IVCB aan te sluiten. Het bestaan van twee bonden werd niet zelden gebruikt om spelers die bij de ene bond langdurig geschorst waren, bij de andere te laten spelen. Waar ze meestal zo lang mogelijk in de watten gelegd werden!

Een andere reden om buitendorpse spelers in de eigen gelederen op te nemen, was het (nog) niet bestaan van een voetbalclub in die andere plaats. Ik herinner mij namen als Ber Cox en Tinus Boerenkamp(s) uit Sterksel.

In Leende waren kort na de Tweede Oorlog relatief veel grenscommiezen gelegerd. Jonge afgetrainde mannen die meestal graag en goed voetbalden. Langs die weg kreeg

Witte nog ....

DOS een tijdlang de beschikking over spelers als Wim Waterschoot uit Hoogeloon en Gerrit Hummel van boven de rivieren. Ook lieten spelers die verkering hadden met een meisje uit Leende zich ook wel eens overhalen om bij

DOS te gaan voetballen. Te denken valt aan Fred Severin, Teun van Rooij, Albert Mesman, Stevens uit Soerendonk en Cor Mulder. Spelers die van elders in Leende kwamen wonen, sloten zich meestal ter integratie bij DOS aan: Cor Verhoogt (eerst als trainer), Ad op het Veld, Harrie Benthem, , Tonny Kees uit Budel, Thieu Kluskens uit Westerhoven en later Jacco Uijtewaal en René Bolster. Omgekeerd gingen Leendse jongens/mannen elders voetballen omdat ze hun voetbalgeluk hogerop wilden beproeven: Frans van Hooff (Berpke) bij De Valk, Paul Postuma bij PSV, Jo Willems bij Brabantia, Toon Ras naar De Kraanvogels of Gastel? Of omdat ze daar gingen wonen: Piet Baudoin en Gery Verhoeven naar Maarheeze. Opvallend is dat zeer weinigen uit Heeze in Leende kwamen spelen, terwijl er toch genoeg Leendse meisjes met een Heezenaar verkering hadden. De enige

Witte nog ....

Heezenaar in Leendse voetbalbaldienst die ik me kan herinneren is onderwijzer Harrie Toemen, in de tijd dat hij aan de Petruschool voor de klas stond. Een opvallende transfer was die van André van Overdijk, die al in zijn juniortijd bij de jeugd van DOSL ging spelen, terwijl hij in Valkenswaard min of meer tegenover het voetcomplex van De Valk woonde. Misschien had hij toen al een oogje laten vallen op een van de dochters van Januske Versteijnen? Onze voetbalclub had zijn eigen voetbalkleuren. De officiële kleuren waren rood zwart. Dat waren degelijke kleuren en vooral niet al te besmettelijk. Maar in de oorlog gebruikte de nsb deze kleuren . Daarom zijn we toen over gegaan op witte broeken en rood met wit shirtjes.

Om half 3 begint de voetbalwedstrijd. De scheidsrechter is Kredo van Asten uit Valkenswaard. Die is regelmatig in Leende. Scheidsrechters uit Eindhoven ie naar Leende kwamen, reisden in die tijd vaak met de bus. Cor Huijers moet hen dan vaak ophalen bij de bus. Kredo was ook de scheidsrechter toen DOSL moest voetballen tegen DBS (De Blauwe Scheen). In die wedstrijd gebeurde er van alles maar Leende won uiteindelijk de wedstrijd. Op deze zondag voetbalden we dus uit tegen VSV Valkenswaard. Een van de supporters is vorige week al eens gaan kijken waar de sterke en zwakkere spelers van dit elftal staan. Daar kan onze leider bij de opstelling dan rekening mee houden. In deze tijd voetbalden we met een leren voetbal met een veter erin. Als die verkeerd

Witte nog ....

op je hoofd kwam, dan kon dat nogal pijnlijk zijn. Ik sta vandaag in de spits. Als de tegenstanders dichtbij me komen om te springen en te koppelen hou ik mijn de vinger in de achterzak van het voetbalbroekje. Spelers durven dan niet te springen, bang dat hun broek naar beneden gaat. We laten ons niet zomaar aan de kant zetten. We proberen wel de scheidsrechten te overtuigen van ons gelijk, b.v. bij een vrije trap, of een inworp. We winnen met 2-1. Toen we terug liepen naar het kleedhokje en voorbij de spelers van VSV liepen, zei Tjeu Kluskens, 'Niet huilen bosuilen'.

Tjeu Kluskens was onze groudsman. Hij zorgde voor de banen alsof het zijn eigen huiskamer was. Zijn zuster Lenie zorgde voor het wassen van de voetbalshirtjes. Bij het

Het onderhoud in goede handen. Vlnr: Tjeu Kluskens (voetbal), Harrie van Alstij, Gerrit Joppen, Jan van Kooij en Willem van der Boek.

omkleden moest men het bij DOSL lange doen met voor elk van de partijen een (te) klein houten keetje, geëmailleerde wasbakken en alleen koud water. In het kleedlokaal voor

Witte nog ....

de gasten moest secretaris Piet Baudoin eerst zijn daarin gestalde motor een andere plaats geven, bijvoorbeeld in zijn naast het café staande sigarenfabriekje.

Voorheen was het zo:

Als je over het pad vanaf het voetbalveld komt (Broekakkers), kom de in den hof. Hier staan 2 rijen gegalvaniseerde waterbakjes. Links voor de bezoekers, rechts voor onze eigen jongens. Als er meer voetballers zijn dan bakjes, moet je wachten tot iemand klaar is.

Die bovengenoemde motor kwam goed van pas om het contact met andere clubs te onderhouden. Telefoon was nog geen gemeengoed. Piet Willems vertelt dat hij diverse keren bij hem achter op de motor naar jeugdcompetitie leider Piet van Daal ging of voor seniorwedstrijden naar voorzitter Harrie de Wit cq secretaris Kiviets van De Valk. Piet van Daal was doodgraver, en sigarenmaker en seniorscheidsrechter. Piet woonde aan de Holleweg tegenwoordig Waalreweg. Hij was getrouwd en had alleen maar dochters. Die vonden het best leuk al er een jonge vent meekwam om de afspraken te maken!

Het gezamenlijke jeugdvoetbal stond in de naoorlogse jaren jarenlang onder voorzitterschap van een pastoor in

Witte nog ....

Bergeijk.

We moesten ook ooit in Heeze gaan voetballen. Dan was er altijd ruzie. Gery van Asten en Adriaan van Lieshout waren ooit samen aanvoerder. Ze moesten met hun elftal tegen Heeze. Het liep helemaal uit de hand. Tinus Boerkamp kreeg een cognacje onder de rust, dat was om hem te paaien. Meester van Gennip had de schoolbel bij zich, en liep daar als supporter mee te lawaaien.

De keeper van Heeze, Harrie Laak, had hele grote handen. Hij kon met één hand de bal pakken. Ik stond midvoor. Je mag de keeper niet lastig vallen. Je mag er wel vóór gaan staan. Dat deed ik. Ik deed een stapje naar voren telkens als hij moest springen. De keeper werd boos. Ik zei zachtjes tegen hem: Zie je wel, het werkt al'. Een boze keeper/speler kan niet goed voetballen, niet goed keepen dus in dit geval. Als we volgende week tegen Woensel moeten voetballen gaat onze leider ook daar op de motor een en ander afspreken.

Na de wedstrijd gaan we terug naar café Pietje Baudoin om onze overwinning te vieren (Pietje Baudoin is enorm belangrijk geweest voor DOSL. De generatie vóór mij moest naar Indië. Uit die tijd waren er geen voetballers. Je mocht

Witte nog ....

pas met 12 jaar bij de voetbal. Pietje had het niet zo met Heeze. Zijn moeder Dina had een keer een lekkere pudding gemaakt. Achteraf bleek het VIFpudding uit Heeze te zijn. Toen hij dat wist hoefde hij de pudding niet meer. Harrie Baeten uit Borkel heeft hier ook bij DOSL gevoetbald. Hij is een oom van Wim Baudoin. Hij kon niet tegen zijn verlies.

Dan nog wat dingen die ik me zo herinner over spelers en voorvallen. Lordje van Meijl kon heel goed voetballen. Zijn spelinzicht was minder. We hielden hem soms voor de gek. Hij wilde graag in het eerste voetballen. Met een groep spelers uit het eerste elftal speelden we een spelletje met hem. Na het voetballen deden we alsof we gemasseerd werden met olie. Henny van Weert liet doorschemeren dat hij zo'n goede voetbalbenen had omdat hij die masseerde met afgetapte olie. Alle deze voetballers bestelden zogenaamd van deze olie bij Henny. Leo (Lordje) hoorde dat

Witte nog ....

en zei tegen Henny dat hij dat ook wel wilde. Hij wilde zo graag in het eerste elftal voetballen en dacht als ik ook zo'n behandeling doe, ben ik erbij. We spraken af dat wij hem met die olei zouden masseren. We smeerden hem helemaal in, vanaf zijn liezen tot en met zijn voeten. En we zeiden dat hij zo naar bed moest gaan.

In de oorlog bestond DOSL een tijd niet meer. Als je echt wilde voetballen, moest je voor de Duitsers voetballen, via Die Kulturkamer. Dat wilde Leende niet. Er werd dus niet (officieel) gevoetbald. Alle spullen lagen bij Pietje Baudoin. Hij was bezeten van voetbal. Hij bewaarde alles. Zodat we ná de oorlog weer meteen aan de gang konden. Leende had in die tijd heel veel goed enthousiaste voetballers. Frans van Hoof, Berpke, uit Leenderstrijp, kon heel goed voetballen. En niet te vergeten de gebroeders van Kuijk, Jan, Louis, Paul en Jack. De van Kuijken waren goed in alle sporten en in muziek. Moeder zorgde dat de zonen de schoenen poetsten, zorgde voor de kleding en wees ze de weg. Op een zekere zondag moesten we voetballen in Dorplein. Op het veld aangekomen zagen de broers dat er maar 3 voetbalbroeken in de tas zaten. Geen probleem een van hen trok zijn witte onderbroek achterstevoren aan en zette een sluitspeld op de gulf.

Zondagsmiddags gingen we voetballen oefenen bij de Koekoek. We hadden ook een eigen clubje opgericht. We noemden ons DOK. Door Oefening Kampioen. Er werd toentertijd een snelweg aangelegd van Eindhoven naar Weert. Daarvoor lag er geruime tijd een flink stuk grond braak. We maakten er een voetbalveld van maar we hadden

Witte nog ....

geen doelpalen. We zouden de palen uit het bos halen. De takken werden van de bomen afgehakt. Helaas, we werden betrappt. Kinderen gingen in die tijd in de rij van de school uit naar huis. Wij moesten in de rij met de takkenbossen en deze naar het huis van de eigenaar, meester Ferra brengen. We liepen zo voor schut voor iedereen.

Harrie van Lieshout de barbier, haalde het geld op van de voetbaltoto. Bij het wachten werd er veel gezongen. De prijs van deze voetbaltoto viel een keer in Leende, bij Harrie van Asten. Eén van de 4 vrijgezelle broers van Asten. Ik geloof wel f 60.000,-

Vanaf 1959 stonden er bewoonde huizen in de Beukenlaan en Lindelaan. Er werd nu voortaan gewerkt met donateurskaarten. Gery van Asten werd als de nieuwe penningmeester aangezocht. Hij moest de contributie gaan ophalen waar contributie achterstand was. Trainers werden betaald, maar de betaling was ook ooit praktisch ingericht. B.v.om hulp te bieden bij het vervoer van thuis naar Leende. Hij moest een periode maandelijks geld naar Roothans brengen, om zo het vervoer te organiseren. Het huis van Lau van Mierlo stond leeg. Daar woonde een opzichter van de bouwer Coppelmans. Lau van Mierlo was de klachtencommissie van DOS. De firma Coppelmans bouwde snel alle woningen aan de Beukenlaan en Lindelaan. Het voetbalveld schoof een beetje op. Na de broekakkers, ging DOSL naar de Steenakker. De club moest er zelf het veld aanleggen. Oege Postuma was uitvoerder in grondverzet,

Witte nog ....

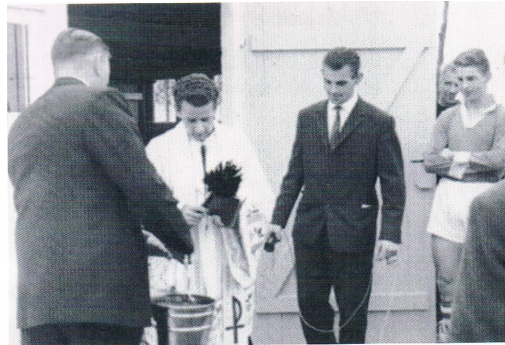
hij moest de uitvoering leiden. We moesten b.v. met 10 man naast elkaar op klompen, het veld aanstampen. In het nieuwe veld aan de Steenakker moest graszaad komen om het veld in te zaaien. Oege Postuma, had aangegeven hoeveel kilo dat zo ongeveer moest zijn.

Maar de voetbalclub wilde het dubbele.

De reden die gegeven werd was, 'het veld ligt dicht bij Heeze.

Dan komen die kraaien en die pikken

alles weg'. De Steenakker werd geopend met een wedstrijd tegen Westerhoven. Daarbij ontmoette Albert Mesman uit Westerhoven Maria van Lieshout uit Leende. Hier ontstond een romance.

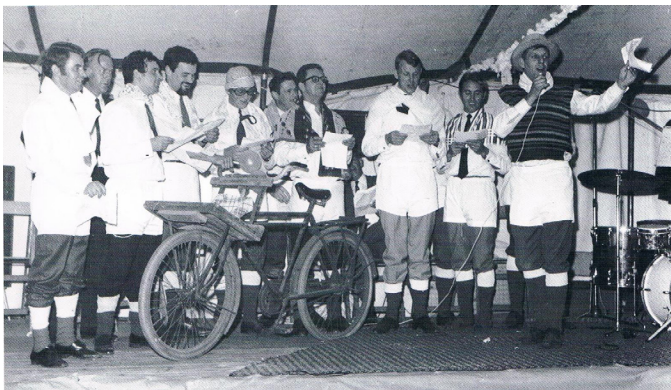
Er is ook wel eens gesjoemeld met het goedkeuren van het veld. 's Morgens stond het veld ineens helemaal onder water terwijl het prima weer was. Er kon niet gespeeld worden, werd er gezegd, maar de KNVB zei: 'Al moet je tot je knieën door het water, er moet gespeeld worden.

Ooit kon er wegens kerkelijke omstandigheden niet gespeeld worden. Zoiets gebeurde wel eens als DOSL te ver vooruit liep en andere clubs met hun puntenaantal dichterbij moesten komen. Niet spelen, betekende geen nieuwe punten erbij.

Witte nog ....

Een voetbalclub had in die tijd ook een geestelijk adviseur. Dat was de kapelaan. Hij hield in de jaarvergadering van DOSL zijn eigen verhaal. Dat stond een beetje los van voetbalprestaties, maar was meer gericht op maatschappelijke vorming enzo. Het was zijn morele verhaal dat ook bijdroeg aan het welzijn van de club.

Maar terug bij deze zondag. We hebben dus met 1-0 gewonnen en we gaan ons wassen en omkleden. Na het wassen leveren we onze voetbalkleren weer in bij onze leider. Hij brengt ze naar het adres waar ze gewassen worden en volgende week weer opgehaald kunnen worden. Na het wassen doen we onze zondagse kleren weer aan en gaan we met de tegenstander een biertje drinken in de kantine. Na een uurtje gaan we samen naar Leende. Bij de familie Baudoin worden we hartelijk onthaald.

Witte nog ....

Na zo'n voetbalzondag gaan we 's avonds met diverse van onze voetbalvrienden op stap. Waar naar toe? In die tijd waren er veel activiteiten in café Manen.

Onze trainer was Gieleke Couwenberg. Hij was ook ober bij Manen. Die avond gingen we met vrienden dansen bij Manen. Bij het dansen moest je betalen voor de muziek. Je betaalde per dans. Gieleke kwam dat geld ophalen. Als hij dan bij ons, de spelers van DOSL kwam, kneep hij wel eens een oogje dicht bij het betalen.

Ons elftal bleef ook later nog jarenlang bij elkaar als veteranenelftal.

Voetbalclub DOSLeende floreerde.

De gemeente kocht grond op Boschhoven en daar ontstond De Groote Speel.

Ook toen speelden diezelfde groep voetballers een belangrijke rol. 29 bleef populair als clublied.

De DOSL kantine aan de Groote Speel

